

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžik/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 4013200368
Dátum vydania rozhodnutia: 02.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4013200368.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Nory Halmovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. K. D., bytom C. X. E. XXXX/XX, F., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. apríla 2013, č. 25937-1/2013-BA, konajúc o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/41/2013-213 zo 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre
č.k. 11S/41/2013-213 zo 14. novembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/41/2013-213 zo 14. novembra 2018 rozhodol o žalobe preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 10. apríla 2013 č. 25937-1/2013-BA tak, že zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 25937-1/2013-BA z 10. apríla 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie postupom podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c/ SSP . Správny súd o trovách rozhodol tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu priznal.

2. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohto rozsudku žalovaný podľa § 59 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj „Správny poriadok“) zamietol odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno, č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013, o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013 o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a obidve rozhodnutia Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013 a č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013, ako vecne správne potvrdil z dôvodu, že sa nestotožnil s prezentovaným názorom žiadateľa o poskytnutie informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. pokiaľ ide o definíciu orgánu verejnej moci a k zverejnenie informácii o zamestnancoch a vedúcich zamestnancoch, ako i sprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky od 1. septembra 2012 do 23.

februára 2013, vrátane všetkých príloh s poukazom najmä na ust. § 3 a § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií a § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o slobode informácií.

3. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu vyplýva, že Krajský súd v Nitre, ako súd vecne a miestne príslušný (ust. § 9, § 10 SSP, viazaný rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (ust. § 249 ods. 2 OSP účinného v čase podania žaloby a ust. § 134 ods. 1, 2 zák.č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“, účinného od 01.07.2016) a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, na pojednávaní (§ 114 SSP, žalobca sa pred pojednávaním neospravedlnil), pričom správny súd, v intenciách zrušujúceho rozhodnutia dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná, a preto rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c/ SSP v spojení s prechodným ust. § 491 ods. 2 SSP zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

4. Správny súd z predloženého administratívneho spisu zistil a mal za preukázané, že 24. februára 2013 bola Sociálnej poisťovni - pobočka Komárno doručená žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií vo veci :

- hodnotenia a priznania odmien zamestnancom tejto pobočky a všetkých mzdových nárokov, vrátane osobného ohodnotenia JUDr. K. P. a ďalších vedúcich zamestnancov tejto pobočky a

- zápisnic z porád riaditeľky pobočky od 01.09.2012 do 23.02.2013.

Sociálna poisťovňa - pobočka Komárno rozhodnutím č. 19993/10/2013/KN zo dňa 15. marca 2013 rozhodla o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácie a nevyhovela tejto žiadosti a s poukazom na § 3 a § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií a § 3 zák.č. 428/2002 Z.z. citovaného zákona.

Dňa 18. marca 2013 bola Sociálnej poisťovni - pobočka Komárno doručená ďalšia žiadosť navrhovateľa o sprístupnenie informácií vo veciach súvisiacich s organizáciou výkonu práce navrhovateľa, jeho osobným hodnotením, interpersonálnymi vzťahmi v pobočke vo vertikálnej a v horizontálnej línii, ďalej vo veci sprístupnenia zápisnice o prijímacom konaní JUDr. K. P. z roku 2012, ako aj všetkých ostatných písomností súvisiacich s jej poverením na výkon funkcie vedúcej kancelárie riaditeľa pobočky, úplné znenie interného predpisu, Zásady výberu a prijímania zamestnancov sociálnej poisťovne, vrátane jeho všetkých prípadných príloh.

Sociálna poisťovňa - pobočka Komárno rozhodnutím č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013 rozhodla o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a nevyhovela tejto žiadosti a s poukazom na § 3 a § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií a § 3 zák.č. 428/2002 Z.z. citovaného zákona.

5. Žalobca podal voči obidvom uvedeným rozhodnutiam pobočky odvolanie doručené pobočke v zákonom stanovenej lehote uvedenej v § 19 ods. 1 prvej vety zákona o slobode informácií. Odvolací orgán preskúmal postup pobočky v konaní o predmetných žiadostiach a stotožnil sa s právnym posúdením týchto žiadostí prvostupňovým správnym orgánom z dôvodov uvedených v § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 10. 04. 2013 ich potvrdil. Žalobca nebol spokojný s rozhodnutím žalovaného a podal na tunajší súd žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného podľa piatej časti OSP účinného do 30. 06. 2016.

6. V danej veci vydal 20. apríla 2016 správny súd rozsudok, ktorým žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 29.06.2017 sp.zn. 5Sžik/1/2016 (správnemu súdu doručený dňa 16.05.2018) rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že sa nevyporiadal s ust. § 9 ods. 3 zákona č. 211/200 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v časti, ktorým sa ukladá povinnej osobe sprístupniť na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom o fyzickej osôb, ktorá je vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorý je orgán verejnej moci, a že sa nevyporiadal s dôvodom nesprístupnenia zápisnic z porád riaditeľky pobočky od 01.09.2012 do 23.02.2013, ktoré podľa žalovaného nebolo možné sprístupniť z dôvodu zabezpečenia ochrany aktív, patriacich do pôsobnosti systému riadenia informačnej bezpečnosti, aby sa zabránilo narušeniu dôvernosti, dostupnosti a integrity vlastných aktív sociálnej poisťovne, ako aj zverených aktív tretích strán - právnických osôb a fyzických osôb.

7. Správny súd uviedol, že v danej veci už rozhodoval a ostatný rozsudok bol zrušený odvolacím súdom, ktorý nesúhlasil s jeho právnym záverom o povinnej osobe podľa zákona č. 211/2000 Z.z. vo vzťahu k žalovanému, že v danej veci by malo ísť o zhromažďovanie informácií pre žalobcu podľa žiadostí žalobcu a vytkol správne mu súdu, že sa nedostatočne vypořiadal i so zverejnením údajov zo zápisníc porád žalovaného a rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné a nedostatočne zdôvodnené.

8. Ústavný súd SR prijal viaceré nálezy, v ktorých judikoval, čo je predmetom práva na informácie. Správny súd v preskúmvanej veci vychádzal z ustálenej judikatúry a rozhodovacej činnosti súdov a poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 10/99, v ktorom ústavný súd konštatoval, že: „Ústava SR prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám. Druhú skupinu tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim, ak oprávnené osoby uplatnila svoje právo na informácie. Tretiu skupinu informácií tvoria informácie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Predmetom práva na informácie môžu byť všetky informácie, pokiaľ nejde o informácie podliehajúce obmedzeniu čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.“

9. Tak, ako bolo vyššie uvedené, právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opodstatnenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR). Základné právo na informácie v zmysle čl. 26 ústavy je nevyhnutné vykladať v kontexte demokratického a právneho charakteru štátu, ktorý je ako jeden zo základných princípov formulovaný v čl. 1 ods. 1 ústavy. Uvedené základné právo predstavuje spolu s právom na slobodu prejavu ústavnú záruku na existenciu slobodnej tvorby a výmeny názorov, ideí, poznatkov či informácií bez ohľadu na ich význam, účelnosť či obsah. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach nie raz konštatoval, že: „Súčasťou základného práva na informácie je nepochybne právo slobodne vyhľadávať a získavať informácie. Taktó formulované právo sa pritom vzťahuje aj na informácie, ktoré sa týkajú alebo súvisia s činnosťou štátu či akýchkoľvek iných subjektov vykonávajúcich štátnu moc. Na túto skutočnosť napokon opakovane nepriamo poukázal aj ústavný súd, keď vo viacerých svojich rozhodnutiach akcentoval význam zákona o slobode informácií so základným právom na informácie (napr. nálezy sp.zn. III. ÚS 169/03 z 19. decembra 2003 a sp.zn. I. ÚS 236/06 z 28. júna 2007).“

10. Vzhľadom na obsah a rozsah požadovanej informácie žalobcom správny súd dospel k záveru, že žalovaný žalobcom uplatnené právo na informácie nesprávne posúdil po právnej stránke, keď v rozhodnutí uviedol, že požadované informácie sú obmedzené zákonom o slobodnom prístupe k informáciám podľa § 9 ods. 1, 2 citovaného zákona, v nadväznosti na § 3 zák. č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, pokiaľ ide o sprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky žalovaného 01.09.2012 do 23.02.2013, vrátane všetkých príloh, a že v záznamoch z požadovaných porád sa môžu nachádzať i informácie, ktoré sa týkajú tretích osôb, ktorých integrita je chránená práve zákonom č. 428/2002 Z.z., nakoľko by išlo o informácie, ktoré nesúvisia s činnosťou poisťovne podľa článku 26 Ústavy SR.

11. V tejto súvislosti správny súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 8Sžo/27/2015, ktorý uviedol, že "cieľom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je poskytovať informácie z činnosti verejnej správy a tým napomáhať princípu dobrej verejnej správy ako aj skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá správneho konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä článok 2 Ústavy Slovenskej republiky) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskej únie, resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy dobrej správy (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie. Odporúčanie CM/Rec (2007)

Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe vypočítava základné princípy, ktorými by sa mal riadiť každý orgán verejnej správy vo vzťahu k súkromným osobám. Právo na dobrú verejnú správu potom vyjadruje právo súkromnej osoby, aby mu štát garantoval, že verejná správa bude fungovať na princípoch verejnej správy. Toto právo síce nepatrí medzi tradične uznávané základné ľudské práva, ale neustálym rozvíjaním myšlienky o práve na dobrú správu Rada Európy významným spôsobom prispieva k jeho vzniku. Ide o kombináciu viacerých uznaných práv vo vzťahu k verejnej správe, ktoré spolu tvoria jedno právo. Právo na dobrú verejnú správu zahŕňa v sebe aj princíp transparentnosti, ktorý sa spája kontrolou činnosti verejnej správy s právom osôb vedieť všetko podstatné o výkone verejnej správy. Má teda aj ďalšiu dimenziu, a to právo na informácie, ktoré patrí medzi základné politické práva (článok 17 Listiny základných práv a slobôd Slovenskej republiky). Ústavnoprávna úprava na Slovensku ukladá orgánom verejnej moci povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a spôsob vykonávania tejto povinnosti ustanovuje zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám".

12. Účel sledujúci realizáciu základného práva na informácie je s ohľadom na svoju ústavnú relevanciu spôsobilý odôvodniť zásah do základných práv podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") aj v prípade, ak ústavodarca neustanovil osobitné dôvody obmedzenia týchto základných práv (Nález PL. ÚS /1/2009-34 z 19.01.2011). Správny súd poznamenáva, že čl. 26 ods. 4 Ústavy SR predstavuje obmedzujúcu klauzulu vo vzťahu k čl. 10 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách o slobode prejavu, a že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k tomuto právu je pomerne široká, ale je skôr vo väzbe porušenia či neporušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondovanie čl. 8 ods. 1 Dohovoru.

13. Pojem osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, resp. „údajov o svojej osobe“ v zmysle čl. 19 ods. 3 ústavy má svoj autonómny charakter, ktorý nemusí byť vo všetkých prípadoch totožný so zákonným vymedzením tohto pojmu. Údaj o výške príjmov sa významným spôsobom premieňa do súkromnej sféry jednotlivca, vypovedá o jeho sociálnom postavení a jeho zverejnenie môže mať významné (a to aj negatívne) dôsledky na jeho osobné, pracovné či iné spoločenské vzťahy. Skutočnosť, že predmetné údaje spadajú do rámca ústavnej ochrany osobných údajov, ale nevylučuje možnosť zásahov do základného práva na ochranu osobných údajov ako špecifickej formy ochrany súkromia. Obmedziť základné práva a slobody v zmysle čl. 13 ods. 2 ústavy možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou. Tieto podmienky, resp. dôvody môžu byť buď všeobecné (čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy), ktoré sa vzťahujú na obmedzovanie všetkých základných práv a slobôd, alebo osobitné (špeciálne), ktoré sa vzťahujú len na jednotlivé (konkrétne) základné práva a slobody (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. ÚS /1/2009). Je nevyhnutné, aby jeho obmedzenie obstálo z hľadiska princípu proporcionality. Ústavný súd uvedený princíp vyložil v niekoľkých svojich doterajších rozhodnutiach (napr. nálezy sp.zn. PL. ÚS 3/00 z 24. apríla 2001 a sp.zn. PL. ÚS 67/07 zo 6. februára 2008).

14. Podľa správneho súdu sa právo na informácie nepochybne vzťahuje na informácie týkajúce sa nakladania s verejnými prostriedkami, čo nesporne súvisí s verejnú kontrolu hospodárenia všetkých subjektov, ktorých príjmy sú vyplácané z verejných rozpočtov, a to tak vo vzťahu k ich zákonnosti, ako aj účelnosti. Treba však rozlišovať medzi platmi, ktorých výšku možno vyvodiť priamo zo zákona, a odmenami, o ktorých rozhodujú verejní funkcionári. Napadnuté rozhodnutie (žiadosť žalobcu) sa týkala priznania odmien zamestnancom pobočky verejných funkcionárov, ktorí o výške odmien rozhodujú. Verejný záujem na informáciách o príjmoch jednotlivých osôb uvedených v § 9 ods. 3 prvej vete zákona č. 211/2000 Z.z. pritom reflektuje aj skutočnosť, že informácia o pravidelných i nepravidelných (mimoriadnych) príjmoch môže mať výpovednú hodnotu z hľadiska faktického postavenia a účasti týchto osôb na prijímaní rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to politického aj nepolitického charakteru.

15. Z ust. § 9 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva tvrdenie žalovaného, že požadované informácie o vedúcich zamestnancoch sociálnej poisťovne, ktorí vykonávajú práce vo verejnom záujme, nie je možné sprístupniť s poukazom na § 5 ods. 1 zák.č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, s odkazom na § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií, vrátane zákazu sprístupnenia zápisníc z porád

riaditeľky tak, ako ich žalobca žiadal vo vymedzenom časovom rozpätí, vrátane všetkých príloh z dôvodu zabezpečenia ochrany aktív, patriacich do pôsobnosti systému riadenia informačnej bezpečnosti, aby sa zabránilo narušeniu dôvernosti, dostupnosti a integrity vlastných aktív sociálnej poisťovne, ako aj zverených aktív tretích strán - právnických osôb a fyzických osôb, ako aj z dôvodu, že zápisnice obsahujú informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby a osobných údajov, ktoré podliehajú obmedzeniu prístupu k informáciám.

Ústavný súd, v súvislosti s ust. § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií konštatoval, že povinnosť poskytnúť informácie sa nevzťahuje na všetky osoby, ktoré poberajú plat z verejných rozpočtov, ale len na taxatívne vymenovaných verejných funkcionárov ustanovených zákonom (vysokých štátnych úradníkov), ktorí sú buď riadiacimi pracovníkmi, alebo majú špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie. Posúdenie proporcionality v danom prípade sa tak týka len zverejnenia údajov vo vzťahu k týmto osobám, a nie všetkým zamestnancom štátu.

16. Záverom správny súd konštatoval, že v ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného, ktorý je viazaný právnym názorom súdu (ust. § 191 ods. 6 SSP), opätovne rozhodnúť o odvolaniach žalobcu proti rozhodnutiam správneho orgánu prvého stupňa v intenciách vyššie uvedených a uviesť, prečo nie je možné vyhovieť žiadosti žalobcu v zmysle ust. § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií v spojení s ust. § 13 cit. zákona, t.j. sprístupnenia požadovaných informácií o zamestnancoch a zápisníc z porad riaditeľky žalovaného 01.09.2012 do 23.02.2013, vrátane všetkých príloh, obsah ktorých nie je možný považovať za porušenie povinností mlčanlivosti podľa osobitného predpisu (§ 13 zákona) podľa názoru súdu, a ak sa v zápisniciach nachádzajú informácie, ktoré sa týkajú tretích osôb, ktorých integrita je chránená práve zákonom č. 428/2002 Z.z., prečo nie je možné poskytnúť tieto informácie za použitia metódy selekcie (§ 12 zákona). Žalovačný ako odvolací orgán má rozsiahle kompetencie, a to buď vo veci rozhodne sám a svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 47 ods. 2, 3 Správneho poriadku tak, aby výrok rozhodnutia mal oporu v zabezpečených dôkazoch a vo vykonanom dokazovaní, alebo z dôvodu hospodárnosti rozhodnutia pobočky zruší a vec vráti na nové konanie a rozhodnutie s vyslovením právneho názoru pre ďalšie konanie. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania.

II.

17. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. mg) SSP, napadnutý rozsudok mala za nepreskúmateľný a žiadala aby kasačný súd predmetný rozsudok zmenil tak, že žalobu súd v celom rozsahu zamietne a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania neprizná.

18. Napriek tomu, že súd vyhodnocoval, či je sťažovateľka orgánom verejnej moci, má sťažovateľka za to, že táto skutočnosť nie je v posudzovaní povinnosti sprístupniť údaje podľa § 9 ods. 3 zákona š. 221/2000 Z.z. relevantná. Sťažovateľka bola naďalej toho názoru, že správny, ani kasačný súd nevyvrátili názor sťažovateľky, že podľa uvedeného ustanovenia nie je oprávnená sprístupniť informácie o mzde vedúcich zamestnancov, ktoré žalobca žiadal. Má za to, že je taxatívne zákonom stanovené, ktorých vedúcich zamestnancov sa povinnosť sprístupniť osobné údaje o mzde týka. V predmetnom prípade sa však nejedná podľa jej názoru, o miesta vedúcich zamestnancov, ktoré sa obsadzujú na základe výsledku výberového konania, a ani osobitný predpis neustanovuje iný spôsob výberu vedúceho zamestnanca, resp. jeho voľbu alebo vymenovanie. Jedná sa o bežných zamestnancov, ktorí nie sú vysokými štátnymi úradníkmi sú len poverení, alebo kompetentnou osobou menovaní do funkcie vedúceho konkrétneho organizačného útvaru sťažovateľky, v konkrétnom prípade navyše len pobočky sťažovateľa.

19. Ďalej sťažovateľka uviedla, že vzhľadom na to, že sa žalobca využíjúc zákon o slobode informácií pokúšal viesť dokazovanie, dopúšťal sa podľa sťažovateľky, zneužívania práva na slobodný prístup k informáciám, nakoľko predmetné informácie si mohol požadovať cestou príslušného súdu, ktorý pojednával jeho pracovnoprávny spor s tým, že v prípade, že by sud zaviazal sťažovateľku povinnosťou

predmetné informácie poskytnúť, tieto by bola povinná súdu predložiť. V tejto súvislosti namietala, že aj z judikatúry ÚS SR napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, či II. ÚS 514/2010 vyplýva, že obsahom základného práva na prijímanie informácie nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, a s touto skutočnosťou sa správny súd v napádanom rozsudku nijako nevysporiadal.

20. Pokiaľ sa zverejnenia zápisníc týka, zotrvala sťažovateľka na svojej doterajšej argumentácii a uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca požadoval sprístupniť zápisnice z porád riaditeľky pobočky Komárno z roku 2012 a 2013, s ohľadom na registratúrny poriadok sťažovateľky sa zápisnice z porád archivujú max. po dobu piatich rokov, je preto už nemožné ich sprístupniť z dôvodu, že tieto už neexistujú a nemá ich k dispozícii.

21. Sťažovateľka uviedla záverom, že rozsudkom sp.zn . 5SŽik/1/2016 z 29. júna 2017 kasačný súd zaviazal správny súd na odstránenie nedostatkov rozhodnutia, ktorým súd žalobu zamietol. Miesto vysporiadania sa s vytýkanými nedostatkami však správny súd podľa sťažovateľky preniesol napadaným rozsudkom zodpovednosť priamo na sťažovateľku, a to bez toho, aby napádaný rozsudok dostatočne odôvodnil a vyhodnotil dôkazy, či právnu argumentáciu sťažovateľky.

III.

22. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol žalobca, že sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky a navrhol aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

23. Ďalej rozsiahlo citoval z pripomienok sťažovateľky z procesu pripomienkového konania k zákonu š. 211/2000 Z.z. Žalobca nesúhlasil s tým, že by zneužíval zákon o slobode informácií. V súvislosti s odvolávaním sa sťažovateľky na to, že nemôže sprístupniť požadované zápisnice, lebo ich predmetom mohli byť osobné údaje, pričom tým neustále neberie do úvahy pravidlo selekcie ustanovené v § 12 zákona o slobode informácií.

24. Záverom žalobca pripomenul, že podľa § 19 ods. 1 prvej druhej vety zákona č. 395/2002 Z.z. o archívoch a registratúrach pôvodca registratúry navrhuje na vyradenie registratúrne záznamy, ktorým uplynula lehota uloženia. Ak niektoré z registratúrnych záznamov, ktorým uplynula lehota uloženia, ešte potrebuje, prerokuje vo vyraďovacom konaní jej predĺženie.

IV.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že je potrebné vec zrušiť a vrátiť správne súdu na ďalšie konanie.

26. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený 02. júna 2020 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

27. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorý postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP rozhodnutie žalovaného z 10. apríla 2013 č. 25937-1/2013-BA ako nezákonné zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

28. Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie sťažovateľky, ktorým zamietla odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013, o čiastočnom odmietnutí sprístupnenia informácií a proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013 o čiastočnom odmietnutí

sprístupnenia informácií a obidve rozhodnutia Sociálnej poisťovne - pobočka Komárno č. 19993-10-2013-KN zo dňa 15. marca 2013 a č. 19993-14/2013-KN zo dňa 18. marca 2013, ako vecne správne potvrdil z dôvodu, že sa nestotožnil s prezentovaným názorom žiadateľa o poskytnutie informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. pokiaľ ide o definíciu orgánu verejnej moci a k zverejnenie informácií o zamestnancoch a vedúcich zamestnancoch, ako i sprístupnenie zápisníc z porád riaditeľky pobočky od 1. septembra 2012 do 23. februára 2013, vrátane všetkých príloh s poukazom najmä na ust. § 3 a § 9 ods. 1, 2 zákona o slobode informácií a § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. o slobode informácií.

29. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

30. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

31. Vo svetle uvedeného kasačný súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne.

32. Kasačný súd pripomína, že v danej veci už správny súd dvakrát rozhodoval a ostatný krát (sp. zn. 5Sžik/1/2016 z 29. júna 2017) bol rozsudok správneho súdu zrušený s tým, že kasačný súd nesúhlasil s právnym záverom správneho súdu a vyslovil záver, že správny súd k jednotlivým námietkam zaujal len stručné závery, pričom z odôvodnenia nevyplývali relevantné úvahy súdu, na základe ktorých by bolo možné vyvodiť záver o nepôvodnosti žaloby.

33. V súvislosti s vyššie uvedeným sa kasačný súd plne prikláňa k sťažnostnému bodu, v ktorom sťažovateľ namietal, že rozsudkom sp.zn. 5Sžik/1/2016 z 29. júna 2017 kasačný súd zaviazal správny súd na odstránenie nedostatkov rozhodnutia, ktorým súd žalobu zamietol. Miesto vysporiadania sa s vytýkanými nedostatkami však správny súd, ako správne namietala sťažovateľka, preniesol napádaným rozsudkom zodpovednosť priamo na sťažovateľku, a to bez toho, aby napádaný rozsudok dostatočne odôvodnil a vyhodnotil dôkazy, či právnu argumentáciu sťažovateľky. Zo žiadneho bodu ostatného zrušujúceho rozsudku pritom nemožno vyvodiť, že by kasačný súd zaviazal správny súd k opačnému rozhodnutiu, než ostatné dve rozhodnutia, ktorými správny súd žalobu žalobcu zamietol.

32. Kasačnému súdu nie je z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu zrejmé na základe akých postupov správny súd dospel k záverom o zrušení rozhodnutia žalovaného. Správny súd sa bez bližšieho obmedzil na to, že v rozsiahlej miere citoval z Nálezu Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 1/09 z 19. januára 2011.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené závery sa kasačný súd sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľa, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí a nepreskúmal komplexne námietky sťažovateľa a nevysporiadal sa s nimi v odôvodnení svojho rozsudku.

34. Z dôvodov vyššie uvedených sa kasačný súd nevenoval ďalšiemu posudzovaniu sťažnostných bodov, pretože toto prichádza do úvahy až za splnenia riadneho posúdenia veci a odôvodnenia rozhodnutia správnym súdom.

35. Kasačný súd preto postupom podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom správny súd po náležitom vysporiadaní sa s námietkami účastníkov vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie dostatočne podrobne a konkrétne odôvodní tak, aby bolo v súlade s ústavným právom na spravodlivé súdne konanie.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom

od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.